

SOME OBSERVATIONS ABOUT SUPERVISION/COSULTATION GROUPS

Některé možnosti v supervizi skupin

Nancy McWilliams, The State University of New Jersey

Zdroj: Research Gate 2014, January

Zpracovala: Martina Buchalová Horská

Nikdy jsem sama sebe nepovažovala za profesionálního vedoucího skupiny. I když vezmeme v potaz mojí fascinaci odlišnostmi a dynamikou radši vídám pouze jednoho klienta v jednu dobu. Nejlepší trénink pro individuální terapii jsem dostala ve skupině. Po několik let jsem patřila k proti-přenosné skupině v New Yorku vedenou Arthurem Robbinsem. Ve skutečnosti bych byla ještě členem, kdyby doprava z Flemingtonu nebyla tak skličující. Zjistila jsem, že podílení se na této intenzivní zkušenosti rozšířilo mé znalosti, drželo mě upřímnou v hovoru o problémech a skrytých místech, snížilo samotu charakteristickou pro soukromou praxi a rozšířilo mojí schopnost identifikace s ostatními profesionály.

V tento moment vedu pět probíhajících dohledových nebo konzultačních skupin složených z profesionálů s různými stupni zkušeností. Mé čtyři soukromé skupiny složené ze sedmi licencovaných terapeutů, kteří se setkávají pravidelně na 90 minut, aby spolu řešili případy. Jedna skupina se stýká týdně, jedna třikrát měsíčně a dvě každý druhý týden. Členství je stabilní??. Nejstarší skupina byla složená v roce 1978 a stále obsahuje originální členy. Nejnovější byla založena v roce 1997 jako seminář o organizaci osobnosti pro praktikanty a stala se skupinou, když se několik účastníků chtělo dále scházet a učit. Časem se členství stalo spíše ženskou záležitostí, možná odrážející feminizaci Psychologie jako odvětví, nebo větší dispozice žen v pokračování profesionálního vzdělávání po dosažení licence, nebo obojí.

Moje druhá skupina pro pokročilé kandidáty na doktorát na škole aplikované a profesionální psychologie v Rutgersu funguje od roku 1982. Snažím se o to udržet počet členů na devíti, ale k tomu, aby se zpřístupnily zkušenosti všem zainteresovaným než absolvují, jsem

občas dovolila až 12 členů. Vídáme se týdně během akademického roku, a to na hodinu a čtvrt. Když už jsou studenti přijati, můžou zůstat, jak jen dlouho chtějí. Někteří zůstali i 3 nebo 4 roky, ale je tu významný každoroční obrat, když lidi absolvují nebo odjedou na stáž.

Cíle

Hlavní cíl dohledné skupiny je zvýšit terapeutické dovednosti členů. Nabízí to benefity v přátelství, síťové práce, porovnávání poznámek s profesionálními problémy a učení se pro vlastní dobro. Poskytuje vzácný druh útočiště, místo, kde terapeut, kterého sebevědomí trpí, zajímají se o jejich vliv na druhé. Členové hlásí, že příslušnost ke skupině jim pomáhá obsáhnout jejich nejvíc problematické pocity, když pracují s těžkými pacienty, protože vědí, že to později můžou ventilovat sympatičtějšímu publiku. Ve skupině můžou také stavět na jejich síle, zvýšit jejich dovednost v dávání zpětných vazeb, zkusit jejich vlastní kontrolní styl a vyvinout realistické oceňování jejich kapacity, aby pomocně přispěl. „Našel jsem zde svůj vlastní hlas“ si jeden z účastníků nedávno uvědomil.

Metody

Členové skupiny jsou zváni k prezentování případů, speciálně těch náročných, s výjimkou těch, kde by někdo poznal nějakého z členů. Jsou též povzbuzováni, aby nadhodili profesionální problémy (jako jsou, poplatky, storno podmínky, konference, legální a etické problémy, zdroje pro pacienty se speciálními potřebami) o tom, kteří jiní členové skupiny můžou mít znalosti. Jsou také žádáni, aby vyslovili jejich obavy, o tom, jak funguje skupina a speciálně zmínit problémy, které zasahují do jejich pohodlí v prezentaci jejich práce.

Role členů

Požadavky na členy dozorné skupiny jsou, aby docházeli pravidelně, aby mluvili upřímně o zprávách mezi nimi a klienty, být ohleduplný

k ostatním členům a k etickým složitostem ohledně mluvení o pacientech a komentovat jiné znamení neochoty k prezentaci. V těchto skupinách složených z profesionálů a začínajících profesionálů, musím pouze zřídka nadnést problémy postupu skupiny. Účastníci, z kterých má mnoho víc tréninku v dynamice skupiny než já, jsou upozorněni k manifestacím častých problémů jako je pocit bytí navzájem kritizován, rozpolcenost proti novým členům, reakce ke ztrátě člena a nedořešené emocionální záležitost z předešlé schůze. Jsou zvyklí popisovat překážky ke smyslu bezpečnosti.

Role leadra

Nejlépe, dohlížející skupiny poskytují hluboce intimní, emocionálně uspokojující druh učení, v kterém členové odhalují své nejvíc bolestivé nepochopení a chyby, aby ti, kteří jim rozumí, je mohli opravit, když je to možné a vyhýbat se jim. Moje zkušenost s Art Robbins byla hluboce sebe odhalující, ale když jsem začala vést skupiny pro moje kolegy, věděla jsem, že jeho spíše pronikavý styl špatně koliduje s mojí osobností. Většina členů Robinsonovy skupiny přišlo s roky psychoanalytického pohroužení jako pacienti a studenti. Zúčastňují se schůzek očekávající prozkoumávání zákoutí a skuliny jejich vlastních psychologí, někdy s intenzivním dopadem. Naopak moje skupiny přitahují hodně lidí bez psychodynamického pozadí, jak se zdá. Často členové připojí tuhle perspektivu do jejich profesionálního repertoáru. Neupsali se k tomu, aby nesli jejich duše a cítili by se pravděpodobně napadení a odhaleni, kdybych měla sondovat v jejich dynamice. Hlavně ve skupině GSAPP, kvůli nerovnému statusu studentů a členů fakulty, dávám si pozor, abych je netlačila k odhalení jejich komfortních mezí.

Zdá se, že mám dvojí funkci ve vedení naučných skupin pro klinické lékaře. První, členové očekávají ode mne, že jim poskytnu vědomosti, abych mluvila jako zkušená terapeutka a doporučila jim literaturu, která by jim osvětlila jejich práci s klienty. Druhá, jakmile našli

skupinovou dynamiku, která jim překáží v jejich svobodě při učení, hledají u mě vedení, které by jim pomohlo vyřešit tento problém. Zdá se, že je zde odliv a příliv typický ke každé skupině. V nastavení skupiny GSAPP, kde jsou účastníci zatíženi statutem studentů pod konstantním oceňováním. Zdá se, že je zde více třeba, abych se věnovala dynamickým potížím, kterými jsou například soutěže o moje schválení, insider/outsider témata (často prezentovány také jako problematika dlouhodobého člena/nového člena) a zábrany v dávání mi negativní zpětné vazby. Zároveň tyto skupiny lační po náplni. Proto shledávám nápadné vyvážení mezi poskytováním vědomostí a dynamikou zpracování nejtěžší. Často se vyskytuje napětí ve skupině mezi přáním být vyučován a přáním diskutovat nad skupinovými problémy s více participační cestou je vyjádřeno jako rozdělení mezi těmi, kdo chtějí, abych mluvila více abstraktně o případu, který je probírán, a těmi, kdo chtějí směřovat interpersonálními proudy ve skupině. Studenti mají intenzivní a komplikované vztahy mimo skupinu a já zřídka vím o jejich soukromých závazcích. A tak často musí nadhodit relational dynamics, které pro mě nejsou vždy postřehnutelné.

Také v GSAPP, moje vlastní pokusy o akceptování kritiky bez obranného postoje se zdají být zvláště důležité k profesionálnímu růstu účastníků, kterým se ulevilo, když zjistili, že říkání pravdy v tomto kontextu není nebezpečné a terapeutické autority mohou přiznat a omluvit se za chyby. Ačkoliv více dramaticky je zřejmé, že chyby mohou být terapeutickými procesy pro každého. Jak Kohut (1977) a jiní (Casement 1985,2002, Maroda,1991,1999, Wolf,1988) poukázali na to, že účinek terapeuta, když je člověk autoritou, přiznává a objevuje, že účinky empatického selhání mohou stát za bolestí způsobenou chybou. Terapeuti mívají perfekcionistické obrany, které jsou posíleny normálními výtky o vhodném chování a profesionální odpovědnosti. Potřebují modely a mentory kteří si umí udržet sebevědomí navzdory uznaným omezením a kdo připustí, že některé klinické situace jsou ve svojí podstatě porážkami, bez ohledu na dobré záměry a správný trénink.

Průběh skupiny a podstata komunikace

V typickém skupinovém setkání je jeden pacient rozebrán do detailu. Skupina poslouchá pacientovu klinickému dilematu a zkouší porozumět psychologii klienta a momentální účinky na terapeuta a nabízejí zpětnou vazbu, která zahrnuje hypotézy o formulaci případu, vzdor, přenos a protipřenos. Dále také poskytují morální podporu, sdílí srovnatelné zkušenosti, navrhují intervence a ohlašují emocionální reakce, které jsou převzaty jako obdoba procesu, který se odehrává mezi klientem a terapeutem. (Ekstein a Walerstein 1958). Je zde opakující se rozpor v dohlížející/konzultační skupině mezi přáními o kognitivní mistrovství a přáními o vyjádření a objevování komplikovaných dopadů, které a/nebo skupinové procesy vyvolávají. Avšak smlouva v takových skupinách není k léčbě, hloubkové učení, které může nastat má terapeutické efekty a někteří členové se jim otevřeně věnují. Někdy napětí mezi intelektuální a emocionálními stupni z diskuze reprezentují jiní členové skupiny. Jeden si stěžuje 'Zůstáváme moc v našich hlavách' a naléhá, abychom hlouběji prozkoumávali osobní proti-přenos. (přenos popsán S. Freudem...jinak taky popsán jako „reprodukce emocí, týkajících se potlačovaných zkušeností, zejména z dětství, a jejich nahrazení jinou osobou“), zatímco druhý po mně chce „uč víc“. Jindy se tahle dynamika objevuje jako sdílená skupinová nevyhraněnost. Členové skupiny si uvědomí oboje: chtít a nechtít odhalit dynamiku v jich samých, která byla zaktivněna pacientovou psychoterapií.

Adresuji toto napětí proaktivně prohlášením, že se pokusím podpořit atmosféru v které se bude emocionální intimita přirozeně vyvíjet, ale budu respektovat individuální odlišnosti ochotou. Vážím si intimních odhalení v těchto skupinách, protože věřím tomu, že prohlubují proces učení (pravděpodobně protože dochází k aktivování pravé hemisféry), ale snažím se chybovat ve směru úcty k soukromým

hranicím členům. Odhaluje to dost k prezentaci jednoho práce sedmi kolegům, speciálně když přiznají zmatení, nebo chybu a lidé dokáží tolerovat jen tolik odhalení bez přílišného studu. V mém tréninku jsem se cítila jednou emocionálně zneuctěná vedoucím skupiny, zkušenost, která zbytečně prodloužila můj vývoj v důvěře ostatním s mými nejskrytějšími myšlenkami. Bylo by těžké přecenit zranitelnost cítěnou terapeutem, hlavně v případě novějších terapeutů, když popisují jejich práci. Abychom povzbudili sebeodhalení, aniž bychom narušovali soukromí členů, mám často sklon k odhalení svých vlastních pocitů, abych se ztotožnila s klienty, kteří aktivovali konkrétní dynamiky uvnitř mě, neříkajíce o citových stresech způsobené prací a jmenováním emocí, které vyvolává jejich klinické ztvárnění. Když se prezentace zdá afektovaná nebo racionalizovaná, tak můžu poprosit toho, co prezentuje, aby si zahrál na roli klienta se mnou, nebo s dobrovolníkem jako terapeutem, aby citový tón práce byl více přítomný bez toho, aby ten, co prezentuje „nemusel mít“ countertransference sám. Odpor v dohlížející/konzultační skupině může být demonstrován absencí člena, častou nedochvilností, nebo tím, že „nemají co prezentovat“. Poslední situace však nemusí nutně znamenat překážku v učení. Jak skupiny dospívají a členům se dostává více klinickým zkušenostem, je zde většinou změna od „nevím, co mám dělat s tímto klientem!“ k „myslím, že bych mohl prezentovat někoho, s kterým si myslím, že pracuji v pořádku, ale kterého bych chtěl více pochopit“. Terapeuti, kteří mívají charakterologické a zároveň naučené tendence k tomu, aby dávali přednost potřebám ostatních před svými, můžou váhat ohledně prezentování, když vidí, že někdo ten čas potřebuje víc. Často jsou členové skupiny pobaveni reakcí, jak jejich kolegové zvládají soutěžící situace. „Bež a prezentuj, já jsem prezentoval nedávno“. „Ne ty běž, tvůj problém je větší“.

Občas zasáhnu, když cítím, že je nějaký člen nadměrně štědrý a nechce férový příděl času (koukněte na McWilliams a Stein, 1987, k diskuzi na téma ženská obrana proti soutěžení ve skupině, kterou vede žena). V mé nejstarší (a plně obsazené ženami) skupině, členové

rozhodli, že budou prezentovat případy v pravidelné rotaci, která se může změnit, pokud má někdo krizi, protože se stalo vzácným pro členy cítit začátečnickou urgenci v potřebě pomoci. Zatímco takové rozhodnutí může být adresováno v therapy skupině jako obrana proti spontánnosti a soutěžení, nebo jako těžkopádný pokus o legislativu spravedlnosti, v naučné skupině pro dospělé profesionály se to zdá být jako adaptivní uspořádání.

Čím více je členství člověka dobrovolné v naučné skupině, tím méně se odporové dynamiky objevují. Členové, kterým narůstají hodiny vstříc licencování jsou typicky více ambivalentní k bytí součástí. Zajímavé je, že více než jeden takový člen odešel poté, co získal licenci. V jednom příkladu, žena, která odešla poté, co prošla ústní zkouškou, se vrátila po dvou letech s tím, že její zkušenost skupiny byla radikálně jiná teď, když dohledová skupina již nebyla požadovaná.

Závěrečné poznámky:

Neuzavřu to ničím jiným než přáním se učit a růst je hluboká, působivá vlastnost lidské psychologie. Když je respekt maximalizován a stud minimalizován, většina profesionálů se dychtivě otevře učení. Jak rostou jako terapeuti, je zde vidět zlepšení v jejich pacientech a nic nemůže být více nápomocno k jejich oddanosti k účasti se od skupiny. Cítím se být privilegovaná jakožto svědek klinického dospívání tolika talentovaných a svědomitých praktikantů v kontextu experimentálních/naučných skupin. Naučila jsem se od nich tolik, co jsem naučila já je a oceňuji možnost odrážet zde zkušenosti.